

اثرات فیبروم رحم بر لانه گزینی و سقط در سیکل های فن آوری کمک باروری (ART) در بیماران نابارور

لیلی صفدریان (M.D.)^۱، ریحانه پیرجانی (M.D.)^۲، عباس رحیمی فروشانی (Ph.D.)^۳، کاظم محمد (Ph.D.)^۴، حجت اله سعیدی (Ph.D.)^۵

۱- استادیار، گروه زنان و مامایی، بخش نازایی، بیمارستان شریعتی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، درمانی تهران، تهران، ایران.

۲- دستیار، گروه زنان و مامایی، بخش نازایی، بیمارستان شریعتی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، درمانی تهران، تهران، ایران.

۳- استادیار، گروه آمار زیستی و اپیدمیولوژی، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، درمانی، تهران، تهران، ایران.

۴- استاد، گروه آمار زیستی و اپیدمیولوژی، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، درمانی، تهران، تهران، ایران.

۵- استادیار، گروه بیوشیمی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، درمانی تهران، تهران، ایران.

۶- جنین شناس، بخش نازایی، بیمارستان شریعتی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، درمانی تهران، تهران، ایران.

چکیده

مقدمه: مطالعات نشان می دهد حدود ۱۵-۱۰٪ زوجینی که در سنین باروری قرار دارند با مشکل ناباروری مواجه می باشند. از طرفی حدود ۲۰٪ از تمامی زنان در دوره باروری دارای میوم هستند. اگرچه میوم علت اولیه ناشیایی برای ناباروری است و به عنوان علت منفرد فقط در درصد کمی از بیماران نابارور گزارش می شود، ولی با توجه به اهمیت ناباروری در طب زنان و شیوع فیبروم رحمی در سنین تولیدمثل و اختلاف نظری که در مطالعات راجع به اثر فیبروم بر روی باروری وجود دارد، برخورد صحیح با فیبروم در بیمار نابارور از اهمیت خاصی برخوردار است. لذا با توجه به تناقضات موجود در نتایج حاصل از مطالعات محققین در خصوص تأثیر میوم بر موفقیت درمان ناباروری، مطالعه حاضر با هدف تعیین اثر فیبروم رحم بر احتمال لانه گزینی و سقط در سیکل های فن آوری کمک باروری انجام شده است.

مواد و روشها: در این مطالعه هم گروهی آینده نگر، ۱۲۰ سیکل فن آوری کمک باروری در بیماران نابارور دارای فیبروم و ۲۴۰ سیکل فن آوری کمک باروری در بیماران نابارور فاقد فیبروم مراجعه کننده به بیمارستان شریعتی در سال های ۸۱-۱۳۸۰ تحت مطالعه قرار گرفته و اثرات فیبروم روی میزان لانه گزینی و وقوع سقط پس از حذف فاکتورهای مخدوش کننده با استفاده از مدل لجستیک رگرسیون مورد بررسی قرار گرفته است.

نتایج: نتایج نشان داد که لانه گزینی در افراد دارای فیبروم و فاقد فیبروم به ترتیب ۱۶/۷٪ و ۲۸/۷٪ بود که اختلاف از نظر آماری معنی دار است ($P=0/014$, $OR=1/72$, $CI=1/1-2/7$). ارتباط مذکور پس از حذف فاکتورهای مخدوش کننده واضح تر شد؛ به طوریکه OR تعدیل شده از ۱/۷۲ به عدد ۲/۱۷ افزایش یافت. میزان لانه گزینی در فیبروم های با اندازه کمتر از ۳cm بیشتر از فیبروم های ۳-۵cm بود. میزان سقط در افراد دارای فیبروم و فاقد فیبروم به ترتیب ۷۱/۴٪ و ۳۴/۹٪ بود که نشان داد سقط به طور معنی دار در افراد دارای فیبروم حتی پس از حذف سایر فاکتورها بیشتر است ($p=0/024$).

نتیجه گیری: در مطالعه حاضر اثرات منفی فیبروم روی لانه گزینی و افزایش سقط را حتی پس از حذف فاکتورهای مخدوش کننده مشاهده کردیم، ولی انجام کارآزمایی های بالینی جهت بررسی تاثیر جراحی انواع فیبروم با اندازه های مختلف قبل از درمان ناباروری، ضروری است.

کل واژگان: ناباروری، فیبروم، فن آوری کمک باروری، لانه گزینی، سقط، لیومیوم، و مطالعه هم گروهی.

آدرس مکاتبه: دکتر لیلی صفدریان، گروه زنان و مامایی، بیمارستان شریعتی، خیابان کارگر شمالی، کدپستی ۱۴۱۱۴، تهران، ایران.

پست الکترونیک: safdarian@sina.tums.ac.ir